

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοστόν μετρούντες χρόνον
έδρεύμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Όγδόη Δεκεμβρίου κι' είκοστή,
Πρωτοχρονιά σιμόνει γελαστή.

**Χρόνος καινούριος τώρα
μ'εύχαις πολλάς και δώρα.**

Φ.—"Αη—Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία,
μπαίνει τὸ δεκατέσσερα, βγαίνει τὸ δεκατρία.
"Αη—Βασίλης σήμερα μάς βλέπ' υπερηφάνως...
δέν έρχεται σάν κι' άλλοτε με δίσκο σάν ζητιάνος.

Μας έρχεται καμαρωτός,
κοντά του Στόλος και Στρατός,
τὸν συνοδεύει Νίκη.

"Αη—Βασίλης... τί χαρά!..
κι' ακούονται γι' αὐτὸν οὐρρά
τοῦ κόσμ' οὐρανομήκη.

Ζητιάνοι δέν τὸν ἀπαντοῦν
καθὼς εἰς ἄλλα χρόνια...
έμπρός και' πίσω του βροντοῦν
τουφέκια και' κανόνια.

"Αη—Βασίλης, βρὲ παιδιά,
με δάφνης στέφεται κλαδιά
και' διηγείται κλέη.

Καλῶς μάς ἤλθες, τσελεπή,
πλάσις Ραγιάδων χαρωπή
τὰ Κάλαντα σοῦ λέει.

"Αη—Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία,
μπαίνει τὸ δεκατέσσερα, βγαίνει τὸ δεκατρία.
Τί χρόνος ἦτανε κι' αὐτός!.. ἄλλοι τὸν μακαρίζουν,
κι' ἄλλοι γιὰ τοῦτον χίλιας δαδ κατάραις ψιθυρίζουν.

Χίλια κι' ἐνηκόσια δεκατρία,
δράσις και' θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια διακόσια τέσσερα κι' ὄγδόντα,
γρηῶ μάς φοβερίζει κουτσοδόντα.

Σ' αὐτὸν τὸν χρόνο ποῦ περνᾷ
ὁ νοῦς μου τριγυρίζει...
ἴκουράστηκε στ' ἀληθινά
κι' ὁ Χάρος νὰ θερίζη.

Τί χρόνος ἦτανε κι' αὐτός... μάς ἔζωναν φωτιαῖς,
τί δάκρυα δέν πότισαν τῆς δάφναις, τῆς μυρτιαῖς.
Και τὰ παιδιά, ποῦ πᾶν Σχολεῖό,
ἐνοιώθανε λαχτάρα
νὰ τρέξουν μες' στὸ μακελειό,
στοὺς βρόντους, στήν ἀντάρα.

Θυσία περισσή,
βαρβάρων κολοσσοί
σωριάστηκαν' στὸ χῶμα.

Κι' αἱματηραῖς κηλίδες
ἀπὸ σπαθιῶν λεπίδες
δέν' πλύθηκαν ἀκόμα.

"Ασπρα περιστεράκια
ἔφυγαν τρομασμένα
αἱμάτων ποταμούς.

Κι' ἐμαύρισαν κοράκια
γιὰ σάρκες λιμασμένα
λαγκάδια και' δρυμούς.

Μὰ τί χρόνια κι' ἐκείνη!..
βογγοῦν ἀκόμη θρήνοι
στά σπλάχνα μαύρης γῆς.

"Ενας ὀλέθρου δαίμων
ὠργίασε' στὸν Αἴμον
κι' ἐμέθυσε σφαγεῖς.

Ἐν αὐτὸ τὸ δεκατρία
δακρύων εὐφορία,
σπλαγχνίας ἀναψυχή.

Τυράννων καταδίκη,
Σταυροῦ μεγάλη Νίκη,
Τιτάνων ἐποχή.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά,
δῶστε σαποῦνι καὶ σχοινιά
σ' ὅσους τὰ δόντια τρίβουν
κι' ἀκόμη φοβερίζουν.

Νέα χρονιά... τραβάτ' ἐμπρός,
κι' Ἀη—Βασιλῆς τώρα
μᾶς ἔρχεται, παιδιά, λαμπρός,
γεμάτος ἀπὸ δῶρα.

Γι' αὐταῖς τῆς δάφνης ποὺ πατεῖ,
γι' αὐταῖς τῆς δάφνης ποὺ κρατεῖ
μὲ ζηλευτὸ καμάρι.

Τί κόσμος ἐδυστύχησε,
τί πόνους δὲν ἐστοίχισε
τὸ κάθε τὸν κλωνάρι.

Β.

Π.—Ἀη—Βασιλῆς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
μπαίνει τὸ δεκατέσσερα, βγαίνει τὸ δεκατρία.

Βασιλῆς ἦλθε χαρωπός...
ποῦθε μᾶς ἔρχεσσι καὶ πῶς;

Μὲς' στοὺς καιροὺς τῆς προκοπῆς
ἔλα τραγούδια νὰ μᾶς πῆς
νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.

Κι' ἐκεῖνος τέτοια μᾶς' μιλεῖ:
σκιρτᾷ βροντῶς Ἀνατολή,
σκιρτᾷ βροντῶς Δύσις.

Ἀπὸ παντοῦ δοντιῶν τριγμοί,
ἐμούγγριζαν θηρία,
ἔσταμάτησα γιὰ μιὰ στιγμή
καὶ μὲς' στὴν Βουλγαρία.

Γδοῦπος καὶ πάταγος πολὺς,
κι' εἶδα' στὴ γῆ ριγμένα
τῶν Πρώσων τῆς Ἀνατολῆς
ἀσκήϊα ξεφουσκωμένα.

Πεῖνα μεγάλη κι' ἔξαψις καὶ' στὴ Σοβράνιε κρότος,
κι' ἐκάθισα' στὴν Βουλγαρία νὰ πῶ τὴν ἄλφα βῆτα,

ὁ δὲ Κοβοῦργος, ποῦλεγε νὰ γίνη Τσάρος πρῶτος,
μὲ τὸν Σαβῶφ καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπάτησε' στὴν πῆτα.

Γιὰ γλέντια, γιὰ τραγούδια
δὲν εἶχαν διόλου κέφι,
δὲν' ἔχρουν ἀρκούδια,
δὲν ἐκτυποῦσε ντέφι.

Μὰ πῶς τοὺς ἐλυπήθηκα... κατακαυμένοι Πρώσοι!..
κι' ἐφώναζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πῶς θὰ γενοῦν Καθολικοὶ
καὶ πῶς' στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ τοὺς ἄφησαν οἱ Ρῶσοι.

Ἄδεια Ταμεία σφράγιζαν
κι' ἔπερναν τὰ κλειδιά,
κι' οἱ θρήνοι τῶν ἐρράγιζαν
καὶ πέτρινη καρδιά.

Πολὺ τοὺς ἐλυπήθηκα κι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς,
ποῦ τὰ τσιλιπουρδίσματα δὲν τὰ ξεχνοῦν καὶ τώρα,
κι' ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς
ἀπὸ τὸν Φερδινάνδο τὸν καὶ τὴν Ἐλεονώρα.

Παραίτησα τὴν Βουλγαρία,
ὅπου δὲν ἔχει θάρα,
κι' ἐχάρισα παρηγοριά
σ' αὐτὴν τὴν κασιδιάρα.

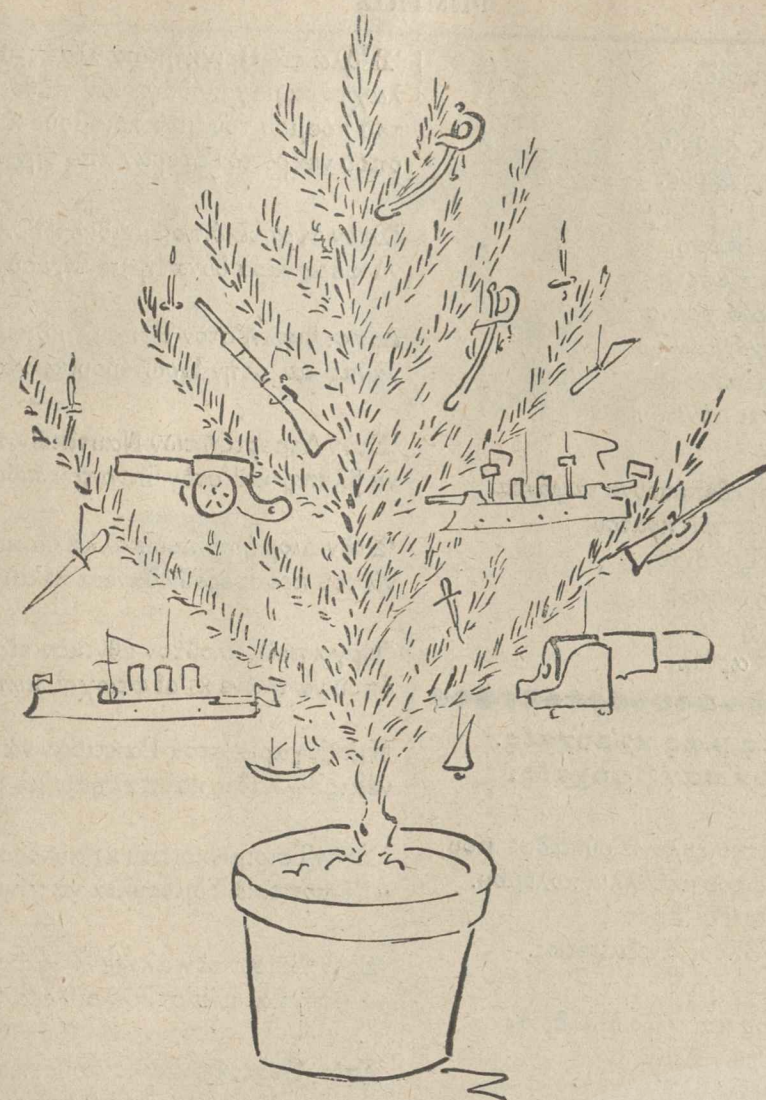
Κι' ἀπὸ τὴν Πέλι πέρασα νὰ δῶ τοὺς Τουρκαλάδες,
ποῦ μὲ πολλὰ τυρβάζουν
καὶ κάθε τόσο βάζουν
τὸν κόσμο σὲ μπελάδες.

Διαδηλώσεις ἔκαναν καὶ φώναζαν τρελλὰ
καὶ δός του καὶ πετούσαν τὰ φέσια τῶν ψηλά.
Βρὲ Τουρκαλάδες, τοὺς ῥωτῶ, γιατί χαρὰ μεγάλη
σᾶς παραπῆρε πάλι;

Γιατί' ψηλά τινάζετε τὸ ξεπεσμένο φέσι,
ποῦ πρεπε χειροπόδαρα καθένας νὰ σᾶς δέσει;
Γιατί' στοὺς δρόμους τῆς Σταμπούλ ἐνθουσιῶδεις τρέ-
καὶ σεῖς χρωσάτε πρὸ πολλοῦ [χετε;
καὶ σ' ὅλους καὶ' στὴ Μιχαλοῦ,
καὶ μπερ παρα δὲν ἔχετε.

Καὶ τότε τὸ Ντιβάνι τῶν μου λέει τὸ κλεινό:
δὲν ἔμαθες πῶς' πήραμε τὸ Βραζιλιάνο;
Μὰ πέστε μου ποῦ ἔρρηκατε γιὰ Ντρέτνωτ τοὺς παράδες,
βρὲ παληοφουκαράδες;

Κι' αὐτοὶ μου λέν: μὴν τὰ ῥωτᾶς,
πάψε νὰ μουρμουρίζεις,
μόνο τὸ Ντρέτνωτ νὰ κυττᾶς
καὶ νὰ μᾶς μακαρίζεις.

Κι' οἱ σύμμαχοι καὶ φίλοι τῶν, οἱ καὶ μακαρονάδες,
κάνουν γι' αὐτὴ τὴν ἀγορὰ' στοὺς Τούρκους πατινάδες.
Μπαρδίσμο, φωνάζουνε, τώρα μὴν ἔχετ' ἐννοια,
μ' αὐτὸ βαστάτε σίγουρα τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Εἶχε μεγάλο κόρδωμα τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
κι' εἶδα τὸν ὅπλων Ὑπουργὸ καὶ τὸν Ἐμβερ τὸν πάνυ.

Μελίχιος καὶ προσηγῆς
κάνω μεγάλο τεμενᾶ
σ' αὐτὸν τὸν Σερασκέρη.

Ποῦ δὲν εὐρίσκεται κανεὶς
στὴ σφαῖρα τοῦτη πουθενά,
ὅπου νὰ μὴ τὸν ξέρη.

Καὶ τώρα κοκορεύεται μὲ τόσο νταίλικι,
κι' ἐκεῖνος μ' ἐνθουσιασμοῦ ἔξφωνιζε φρενίτιδα,
καὶ τὸν ντουνιά τὸν ἔβλεπε μ' ἀπρόστα του σὰν σκουλήκι
ὁ Σερασκέρης ὁ νοσῶν μὲ σκωληκοειδίτιδα.

Πάντοτε πνεῦμ' ἀνήσυχον καὶ φλογερὰ καρδιά,
καὶ τὴν Σταμπούλ παραίτησα,
καὶ τὸν Ἐμβερ χαιρετήσα,
καὶ τοῦδωσα γιὰ μποναμά μακρὸ ζουρλομανδύα.

Γ.

Φ.—Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
καὶ τοῦτον τὸν καχπε ντουνιά
ἐλθέτε νὰ στέψη κλώνος.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, καὶ λένε' στὸν Λευτέρη
θάλασσας καὶ στεριάς:
ἐκεῖ ποῦ πᾶς γιὰ τὸ Θεὸ πρόσεχε, Σερασκέρη,
μὴ φᾶς τερτσουριὰς.

Κύττα' στὴν πιάστα τοῦτη
μὴ σοὺ κάνουν μπακαμποῦτι,
πρόσεξε καλὰ σὲ κάθε πονηρὸ μασκαρατζῆκο,
κύττα μὴ σὲ φέρουν φάτσα καὶ' στὸν πρῶτο πρῶτο λύκο.

Ἔχε μάτια σὰν γαρίδες
γιὰ μεγάλους τζογαδόρους,
ποῦ ζητοῦν σαρκὸς λουρίδες
ἀπὸ μᾶς τοὺς νικηφόρους.

Πρόσεχε καλὰ, Δευτέρη,
κανεῖς τρίτσο μὴ σὲ φέρῃ,
καὶ μὲ τὸν καινούριο χρόνο
σκοῦξῃ πλάσις κεχηναία:
χαῖρε, γενεὰ γενναία,
ποῦ σὲ δόξ' ἀρκεῖσαι μόνο.

Πρόσεχε, τοῦ λὲν οἱ φίλοι, μὴν ξεπέσουνε τὰ φόντα,
κι' ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
μειδιῶν σὰν τὴν Τζοκόντα
βεβαιώνει τοὺς φιλάτους
ὅτι σότος θὰ γυρίσῃ
ἀπὸ Λόντρα καὶ Παρίσι.

**Μποναμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὅπου πέφτουν σὰν βροχαῖς.**

Φ. — Δέντρο Πρωτοχρονιάτικο, ξυλένις σύντροφέ μου,
καὶ κρέμονται 'στοὺς κλάδους του μετάλλια πολέμου.
Μετάλλια πολεμικὰ γιὰ δῶρα θὰν' ἐφέτος,
καὶ θὰ μοιράσουν ἀπ' αὐτὰ σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως.

Καὶ σὺ γνωστὸς μαϊμακούθος καὶ γέρο θηλυδρίας
καὶ Κουραμπιές τῶν Ἀθηνῶν
εἶναι τὰ μάλα πιθανὸν
νὰ πάρῃς καὶ μετάλλιον πολεμικῆς ἀνδρείας.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροινιὰ κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
παντοῦ μετάλλια τιμῆς, χρυσήλατος ὁ Θρόνος.
Ρήγας σ' αὐτὸν φωτοβολεῖ
καὶ βλέπει τὴν Ἀνατολή.

Γι' αὐτὸν σὰν ἦτανε μικρὸς ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι
ἐτραγουδοῦσαν λιγερά
νὰ μεγαλώσῃ μὲ χαρὰ,
καὶ στὴν Ἀγία Σοφιά νὰ μπῇ κι' ἐκεῖ νὰ μεταλάβῃ.

Μεγάλος σήμερ' ἀπηχεῖ
μεγαλουργὸν ἀγῶνα,
κι' εἶναι τοῦ Γένους ἡ ψυχὴ
μ' ὀλόχρυσον Κορῶνα.

Ἀκούεται τοῦ Βασιλεῖα παρήγορος αὐδή,
κι' ἐγώ, ποῦ μ' ἐνθουσίασαν Τουρκοδουλγαρομάχοι,
τοῦ δίνω σὰν τὸν Κάιζερ Στραταρχικὸν ραβδί
νὰ τῶχῃ καὶ γιὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ τὴν δικὴν μας μάχη.

Στοῦ Θρόνου τὸν Διάδοχο πόθο ψυχῆς μεγάλο
νὰ μοιάσῃ τοῦ Πατέρα του... δὲν θέλει τίποτ' ἄλλο.

Στὸν Πρίγκηπα Νικόλαον νὰ τοῦ γενῇ χαλάλι
καθένα μόχθων ἐπαθλο, κάθε τιμὴ μεγάλη.

Σ' ὅλα τὰ Πριγκηπόπουλα, ποῦ μέσα τῶν ἐσφρίγα
λαχτάρα μεγαλόδοξη καὶ πόθος γιὰ μιὰ Νίκη,
τοῦ κόσμου τοὺς μακαρισμοὺς καὶ τὴν εὐχὴ τοῦ Ρήγα,
ὅπου νεκρὸ τὸν ἔφεραν ἀπὸ τὴν Σαλονίκη.

Στὸν Κρητικὸ, ποῦ μειδιᾷ κι' ὅλα τοῦ πᾶν ὥραϊα,
νὰ φέρῃ λίρα δυνατὴ μὲ τὴν οὐρὰ μακραία.

Δρᾶσι διπλῇ στὸν Ρέπουλη, διπλῇ φιλοπονία,
νᾶναι καὶ στὴν Πρωτεύουσα καὶ στὴν Μακεδονία.

Στὸν Δεμερτζή τῶν Ναυτικῶν, ποῦ φλέγεται καὶ βράζει,
νὰ βλέπῃ καὶ στὸν ὕπνο του πῶς Ντρέτνωτ ἀγοράζει.

Στὸν Διομήδη, ποῦ πολλὰ θὰ κατεδάσῃ τέλη,
νὰ τοῦ προσφέρουν δάνεια κι' αὐτὸς νὰ μὴν τὰ θέλῃ.

Ἔργα πρὸς πλοῦτον ἐθνικὸν εἰς τὸν Μιχαλακόπουλο,
ὅπου νὰ τρῶνε κι' οἱ φτωχοὶ καπόνι καὶ γαλόπουλο.

Μιὰ ζυγαριὰ στὸν Ρακτιβὰν νὰ περπατῇ νὰ κρίνῃ
νέαις Ἑλλάδες καὶ παληαῖς μὲ μιὰ δικαιοσύνη.

Στὸν Τσιριμῶκο, ποῦ κι' αὐτὸς κυφορεῖ μέγала,
μ' Ἐποπτικὰ Συμβούλια νὰ γίνῃ μέλι γάλα.

Στὸν Στρέϊτ τὸν ἀληθινὸ καὶ φῖνο διπλωμάτη
νὰ μπῇ καὶ μέσ' στ' ἀλλοίθωρο τοῦ Τζουλιάνο μάτι.

Στὸν Θεοτόκη καὶ λοιποὺς, ποῦ κάνουνε καρτέρι,
νὰ τοῦ τὰ ψάλουνε καλὰ τοῦ καπετὰν Δευτέρη.

Στὴν κουσκουσούρα τὴν Βουλή, ποῦ πῆρε πάλι φόρα,
μακάρι νάχῃ πάντοτε διακοπὰς σὰν τῶρα.

Εἰς ὅλα νέα πρόοδο καὶ νέα προκοπή,
γαλόνια καὶ παράσημα κι' ἀνταμοιβὰς ἀφθόνους
σ' ἐκείνους, ποῦ μᾶς ἔκαναν χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ
νὰ βλέπωμε κατὰμματα δαφνοστεφεῖς προγόνους.

Ἐνόπλους Ἀθηνᾶς χοροὺς
καὶ λεβεντιάς ἀρμάτων,
καὶ νέους ὄρκους ἱερούς
σὲ μνήματ' ἀθανάτων.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροινιὰ, καὶ θέλουν ὅλαις κι' ὅλοι
νὰ πᾶν νὰ ποῦν τὰ Κάλαντα τοῦ χρόνου καὶ στὴν Πόλιν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὅλοι στὴν ὁδὸν Σταδίου σταματῆσατε τὸ βῆμα
τοῦ γνωστοῦ τοῦ Στεργιάδη ν' ἀγοράσατε ρωλόγια,
ποῦ μ' αὐτὰ θὰ λέτε μόνο πῶς ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα,
κι' ὄχι κουτουροῦ κουδέντα καὶ τῶν καφενέδων λόγια.

Τὰ Σκόρπια φύλλα, ποίησις Ἑλένης τῆς Φωτιά,
ποῦ τέρπει μὲ τοὺς στίχους τῆς τοῦ καθενὸς ταῦτά.